

EL MICALET GALÀCTIC

No sigues bajoca!

Pasqual Alapont

Dibuixos de Francesc Santana



Un dissabte

Avui ens han castigat, a Frederic i a mi, a l'hora de dinar perquè estàvem fent harca amb els pinyols de les olives. La tia Roser, que és alta i prima com una granera, s'ha posat les mans al cap i no ha parat de cridar que la faríem tornar boja en quatre dies. Tot perquè Frederic li havia encertat la mateixa punta del nas amb un pinyol. Mon pare se'n reia, ben a gust, i ha hagut de sostenir-se fort a la cadira per no caure, però la tia sembla que no estava gens contenta.

–Hauries de tancar aquests dos bàrbars! Crec

que m'han trencat el nas –ha dit la tia Roser mentre s'agafava la nàpia amb les mans.

–Vinga, no exageres. Ni que t'hagueren disparat una bomba –l'ha calmada ell, rient la broma.

Mon pare és un home fabulós. És baixet i una miqueta gros, però té un bigot fenomenal, que se li ompli d'escuma quan beu cervesa. Escriu unes novel·les gruixudes i plenes de lletres xicotetes per tal que jo puga anar a l'escola i menjar sopa cada dia. Això és almenys el que ell diu. Se sap totes les capitals d'Europa i d'Amèrica sense mirar cap llibre. És molt llest. El meu avi diu que no té un pèl de beneit, i és de veres perquè és més calb que una bola de billar.

La tia Roser i el meu pare es volen una piler. Per això sempre discuteixen i s'ho passen tan bé. Des de la cuina, ma mare els ha cridat que pararen perquè ja estava farta de sentir-los, però ells continuaven pegant-se amb el peu per sota la taula i dient-se coses en veu baixa.

–No tindreu postres si continueu així –els ha amenaçat ma mare en eixir de la cuina.

Com que, de postres, hi havia crep de xocolata, tots dos han callat de seguida. També han

deixat de pegar-se colps de peu quan Roser s'ha equivocat i li n'ha pegat un, a ma mare, a la canella. Ella els ha mirat de fit a fit amb una ganyota gens tranquil·litzadora en el rostre. Al cap d'una estona, la rojor que s'ha format en la galta de Roser per la bufetada encara no s'havia esvaït.

Frederic té molta punteria malgrat que porta un ull de vidre. L'ull, el va perdre quan era un dels ferotges bucaners del capità Poca-solta i navegaven pels set mars. Tenien un tresor gran de bombons i caramels i joies, robins i monedes d'or, i amb el seu vaixell de tres pals treien de polleguera els mariners més agosarats.

Jo no tinc tanta punteria com ell, que on posa l'ull de vidre col·loca el pinyol d'oliva, però la calba de mon pare és enorme i redona com una plaça de bous i, així, tampoc no podia fallar. El projectil ha fet una corba per damunt la taula, ha caigut tot just sobre el seu cap i, finalment, ha redolat fins al plat de fideus: xof!

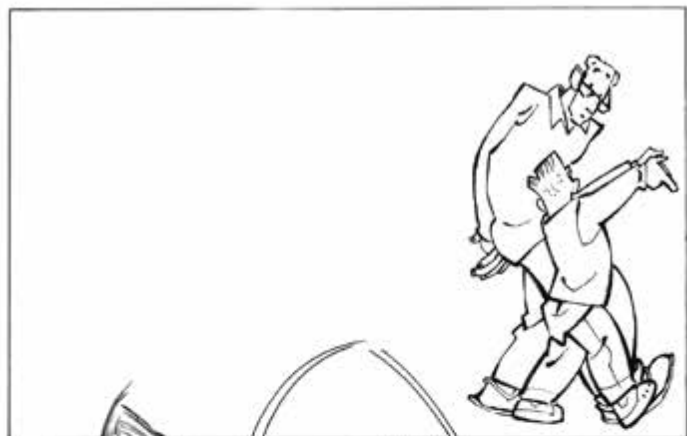
Mon pare ha saltat com si hi haguera hagut una xinxeta damunt la cadira. Feia una cara de babau, el pobre, que tirava de tos. Roser, en veure'l, s'ha posat a riure com si li haguera entrat el ball de Sant Vito.

–Què em dius ara, rei de la paciència? –se n’ha burlat esclatant en una riallada.

Crec que, al meu pare, no li agraden gens ni mica els fideus amb olives perquè s’ha posat tot roig i ens ha escridassat.

–Manel! Estic fart dels vostres jocs i les vostres bestieses. Aneu-vos-en a la vostra habitació i no emprenyeu més.

Hi havia crep de xocolata de postres. A mi m’agrada molt ja que, a més de xocolata, du nata per dins i quan es barreja tot fa un gust d’allò més bo. L’avi s’ha posat a cridar com un descosit que no hi havia dret perquè ell no havia tirat cap pinyol d’oliva i, per tant, no volia carregar les meues culpes. Ha agafat el plat de xocolata entre les mans mentre cridava que ell era massa gran perquè el castigara ningú i que, ara, l’única cosa que li abellia era menjar-se el seu plat, que després ja en parlarien els dos i que, si no li feia cas, se n’anava a l’asil de les mongetes, que potser allí el tractarien millor. Aleshores, jo també he plorat moltíssim. No solament per la crep de xocolata, que ja començava a aigualir-se, sinó perquè m’estime molt Frederic i no vull que se’n vaja a l’asil de les mongetes. Mon pare s’estirava el bigot amb



els dits i rosegava el tovalló quan, de sobte, ha eixit ma mare de la cuina vinga el crit:

—No pots tenir una miqueta de paciència amb la teua família? —l'ha amonestat mentre, sense adonar-se'n, m'acaronava el cap amb la paleta de guisar—. Total, quin escàndol per un pinyolet de no res!

—Uic! —a mon pare, se li ha escanyat el tovalló—. Paciència? Un pinyolet de no res? Em mate a treballar tot el sant dia escrivint per tal que Manel pugui anar a l'escola i menjar sopa cada dia, i m'ho pagueu així. Només demane una miqueta de pau per poder llegir tranquil el diari, i si no puc —ens ha amenaçat—, me'n vaig a prendre un café al casino. Almenys allí no et tiren pinyols d'oliva al cap.

—No era necessari que feres tota aquesta comèdia per anar-te'n a jugar a les cartes amb els teus amigots com cada dissabte —ha dit la tia Roser.

I és cert que, cada dissabte, mon pare se'n va a jugar a les cartes amb els seus amics quan ens enfadem en acabant de dinar.

—Tu fica't en allò que t'importa, bruixa —li ha contestat ell.

—Ah! Ah!, m'has dit bruixa —ha exclamat la tia fent embuts amb les paraules i amb els ulls llagrimosos mentre pujava corrent per les escales.

Llavors sí que s'ha armat una bona gresca perquè ma mare ha dit que, a la seua germana, no li diguera bruixa. I mon pare ha contestat que només li faltava la granera per a ser-ho. I ma mare ha dit que estava farta de tots nosaltres i que se n'aniria de casa, que sa mare ja li ho deia en casar-se. Aleshores s'ha posat a llaviejar i després a plorar i a mossegar-se les ungles. I no estava gens divertida, així. Però mon pare, que és un tipus fabulós, li ha dit que el perdonara, que ja no se n'anava al casino amb els amigots com fa cada dissabte (i és cert que ho fa!). Després s'han agafat les mans entrecreuant els dits i es miraven als ulls com si estigueren abajocats. Mon pare ha donat un bes a la mare als llavis i s'han abraçat...

I potser no ens haurien castigat si, quan fugíem sense fer cap soroll per les escales cap a la nostra habitació, al meu avi no se li haguera acudit tirar un pinyol d'oliva a la mare en tot el cul.

—Frederic! Manel! Aneu-vos-en a l'habitació tots dos, que ja en parlarem.

Quan ma mare diu que ja en parlarem, és millor pirar-se-les perquè mai no se sap de quin amagatall pot eixir el gat. Frederic i jo hem pujat els esglaons com si ens perseguira Roser amb la

granera quan li xafem el terra en acabat de fregar. Per cert, he de dir al pare que llavors sí que sembla una bruixa. Se'n riurà molt.

A l'hora del berenar, ha vingut ma mare amb dos gots de llet i galetes. No estava massa enfadada. Això sí, ens ha mirat una pila de temps als ulls, que jo ja tenia un no sé què al cor i se m'ha fet un nuc a la gola. Ens ha dit que estava un poc avergonyida de nosaltres i que romandriem a l'habitació per a tranquil·litat de tots. Jo he plorat una miqueta damunt la seua falda, però ni així ens han llevat el castic. Per fi se n'ha anat i ens hem quedat un poc tristos perquè, la veritat, crec que no n'hi havia per a tant per un pinyolet d'oliva, per un pinyolet de no res.

